

Petunyaya Mektuplar 7

– HüseyinBERFE · 01 Mart 2025

...

Sevgili Petunya

Biliyor musun, bazı geceler uykumun en derin yerinde,

Senin sesinle uyanıyorum.

Sanki biri, içimde unuttuğum bir melodiyi

Usulca kulağıma fısıldıyor gibi.

Kim bilir, belki de hatıraların kendi sesleri vardır

Ve biz onları sadece sessizlikte duyabiliriz.

Şimdi sana bu mektubu yazarken,

Saat geceyi çoktan geçmiş,

Sokak lambaları yorgun,

Ve gökyüzü uykusuz bir şair gibi mırıldanıyor.

Ay ışığı odama vururken,

Onu penceremde durmuş, bana

Senin yerine selam veriyor sanıyorum.

Petunya,

İnsan en çok neyi özler, biliyor musun?

Kokusu hafızaya kazınmış bir anı mı,

Bir elin sıcaklığını avucunda unutmuş bir teni mi,

Yoksa hiç söylenmemiş bir sözü mü?

Ben bazen hiçbirini,

Bazen de hepsini özlüyorum.

Biliyor musun Petunya,

Bazı sabahlar içimde bir bahar uyanıyor,

Sanki içimde bir yerde hâlâ yeşermeyi bekleyen bir umut var.

Ama bazı sabahlar Petunya'm bazı sabahlar,

Rüzgar dallarımdan düşmüş yapraklarımı önüne katıp götürüyor,

Ve ben,

Bir sonbahar ağacı gibi çıplak hissediyorum.

Zaman denen şey garip bir bilmece, Petunya.

Bir an geliyor, bir mevsim kadar uzun,
Bir yıl geçiyor, bir nefes kadar kısa.
Sen de öyle bir şeysin işte.
Binlerce mil ötede iken bedenin,
Ruhun hep yanımda...
Ah ela gözlü Petunya'm,
Bu satırları sana hangi rüzgâr taşır bilmiyorum,
Ama biliyorum ki, bazı duygular
Bir kez yazıldığında ebedi olur.
Ve ben bu gece sana yazdım,
Bir şairin en savunmasız hâliyle,
Bir sevgilinin en özlem dolu sesiyle,
Ve bir dostun en derin sessizliğiyle.
Sevgili Petunya,
Beni unutma olur mu?
Bir çiçeğin sabaha açılan yüzünde,
Bir rüzgârın usulca dokunduğu yaprakta,
Ve
Bir şairin gökyüzüne yazdığı bir dizede...
Beni bul,

Bul...

Sevgilerimle Petunya

01.03.2025